

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS
NATURA, ÚS O ABÚS? (2018-2019)

Empreses i natura

LLORENÇ PLANAGUMÀ

© 2019, Institut d'Estudis Catalans
Carrer del Carme, 47. 08001 Barcelona

© Dels autors dels articles

Article rebut el desembre de 2019

Text revisat lingüísticament per Roser Carol i Àlvar Valls

ISBN: 978-84-9965-457-7

DOI: 10.2436/15.0110.22.28

Empreses i natura

Llorenç Planagumà

Centre per a la Sostenibilitat Territorial

Article rebut el desembre de 2019

Sumari

1. INTRODUCCIÓ
2. ANTECEDENTS
3. SITUACIÓ ACTUAL
4. REPTES DE FUTUR
5. CONCLUSIONS
6. BIBLIOGRAFIA

1. INTRODUCCIÓ

La relació de les empreses amb la natura no ha estat ni és fàcil. Com a organitzacions creades per a generar riquesa i ocupació, molt poques empreses tenen entre les seves finalitats la conservació del patrimoni natural; per aquest motiu, en l'elaboració d'un producte o d'un servei per satisfer les necessitats de la societat solen ser més agents de destrucció de la natura que no pas de conservació. Catalunya és una de les regions d'Europa on des del segle XVIII la revolució industrial ha generat riquesa a través de la indústria, la qual s'ha acumulat en poques mans a costa de les persones i de la natura. Aquest fet ha provocat que durant aquests més de dos-cents anys hi hagi hagut diferents impactes en la natura, com ara la pèrdua de molts grans mamífers per la desaparició dels seus hàbitats, la contaminació de rius i rieres i aqüífers, l'acumulació de residus tòxics en determinats punts, la destrucció de paisatges litorals per l'excés d'urbanitzacions... La majoria d'aquestes externalitzacions d'impacte en el medi ambient recaigueren durant molts anys en el territori espanyol, però més recentment, amb la globalització de l'economia, la petjada ecològica de les empreses catalanes s'ha internacionalitzat. Amb tot això, la necessitat que les empreses incorporin la conservació del medi ambient en els seus balanços és recent: podríem afirmar que es comença a comentar clarament i a generar marques i programes a partir dels anys noranta. És a dir, el fet que les empreses siguin sensibles vers el medi ambient i el vegin com una responsabilitat és molt recent: els darrers 20-25 anys dels més de dos-cents anys d'història industrial i empresarial que té el nostre país. Tanmateix, el fet que aquesta sensibilitat comenci als anys noranta del segle XX no vol pas dir que ja des dels anys setanta algunes empreses apliquessin mesures de conservació del medi a causa de la pressió popular (moviments veïnals i ecologistes) i en certs moments sindical perquè les empreses no malmetessin l'entorn.

2. ANTECEDENTS

La necessitat de conservar la natura al nostre país va començar a ser reivindicada amb claredat als anys setanta arran de les pulsacions socials per un canvi de règim per passar d'una dictadura a una democràcia. També feren aflorar la necessitat de conservar el patrimoni natural els «Planes de Desarrollo» que provocaren desigualtats i amenaçaren els espais naturals i agraris propers a àrees metropolitanes que s'estaven construint, com

per exemple a Barcelona. En aquest context d'anys de creixement urbà, industrial i de lluita per la democràcia començaren a aparèixer organitzacions ciutadanes que s'oposaren a aquest model i que foren els antecedents del moviment ecologista a Catalunya, com per exemple Salvem el Prat, un fort moviment popular que reclamava salvar unes de les millors terres de conreu de Catalunya de l'extracció d'àrids, l'ocupació del sòl i la contaminació de les aigües del Llobregat, o Salvem els Volcans, que demanava una aturada de l'activitat extractiva al volcà del Croscat i la conservació del patrimoni natural mitjançant la creació d'un parc natural, o moviments en contra de la contaminació de l'aire i el soroll, com el dels veïns del Camp de l'Arpa a Barcelona, que reclamaven aturar el tràfic pesant sota el crit «Prou fums, prou tràfic pesant», o la lluita veïnal del Poblenou contra una indústria molt contaminant de banys de zinc. També foren anys de lluites contra les centrals nuclears i en favor de les energies renovables o de moviments com Salvem el Ter, que reclamava un riu net i no transvasar aigua d'aquest riu cap a l'Àrea Metropolitana de Barcelona per poder-ne conservar així el cabal ecològic.

Totes aquestes reivindicacions en el trànsit entre la dictadura i la democràcia demostren que les empreses, per voluntat pròpia, no han incorporat la conservació de la natura, almenys en els seus inicis. Han estat les pressions socials i polítiques les que han provocat legislacions favorables a la preservació de la natura. És a partir dels anys noranta que apareixen iniciatives perquè de manera voluntària les empreses contemplin la preservació del medi ambient en els seus balanços amb l'aparició de les primeres etiquetes ecològiques com el distintiu ambiental creat a la Generalitat l'any 1994.

Un dels principis aplicats a Europa que ha tingut i té influència en la conservació de la natura i que, més a desgrat que de cor, influencia les empreses és el de «qui contamina paga», en virtut del qual s'estableix una responsabilitat fiscal amb els operadors que han de pagar per restablir el medi ambient que les seves pràctiques ha malmès. A l'Estat espanyol, el 2007 es va traslladar la directiva europea en llei.

Que les empreses no tinguin en el seu *core business* o activitat principal la conservació de la natura no vol pas dir que actors implicats en les empreses, encara que fos de manera ocasional, no l'hagin contemplat. En aquests casos, són els sindicats de treballadors que ja des del segle XIX, arran de la separació del treball i la propietat dels mitjans de producció que ha desenvolupat el capitalisme, també s'han de tenir en compte com a actors importants en les empreses i que no sempre es troben alineats amb els plantejaments dels propietaris dels mitjans de producció. Un exemple documentat de la discrepància entre els treballadors i l'empresa en la conservació del medi ambient i que

mostra com des de la mateixa empresa es pot incorporar la conservació de la natura sia per part dels mateixos propietaris o per les pressions dels treballadors, és el cas de la paperera Torras de Sarrià de Ter. El 1976, la comissió obrera de l'empresa Torras-Hostench en un comunicat desacredita la junta de treballadors del sindicat vertical respecte a l'opinió que té la indústria en la responsabilitat envers la contaminació que l'empresa realitza en el riu Ter. La nota davant el jutge reivindica que l'empresa pot construir una depuradora amb els beneficis que té i acaba dient: «Hom es fa ferm, finalment, en la decisió de lluitar no tan sols pels augments de sous i d'altres reivindicacions laborals, sinó també per tal de fer que l'aire sigui respirable i l'aigua utilitzable per l'home.» Per aquest motiu, quan es parla d'empreses i natura cal tenir en compte tres actors que intervenen de manera separada i amb iniciatives pròpies, alguns cops alineats i d'altres discrepant: la societat que conviu amb l'empresa, el propietari dels mitjans de producció i els treballadors.

La pressió social i mediàtica més la necessitat que la imatge de certes empreses no es visualitzi com a negativa provoca que algunes comencin a incorporar en les seves estratègies empresarials les mesures per anar més enllà en la conservació de la natura a què la llei obliga. Per aquest motiu, s'han creat fundacions, associacions, o es fan donacions amb la finalitat de conservar el medi ambient. Un dels exemples és l'associació d'empreses Club EMAS, creada el 2006 i que té per objectiu la millora ambiental, materialitzada amb la participació al sistema comunitari de gestió i auditoria ambientals EMAS, acrònim d'Eco-Management and Audit Scheme, creada dins l'àmbit europeu el 2001. Aquest sistema de millora ambiental voluntari té a Catalunya 58 empreses sòcies, però amb només cinc adhesions, un percentatge insignificant per les més de 600.000 empreses implantades a Catalunya, fins i tot si es té en compte les que tenen més de deu treballadors, que representen unes 50.000.

Una altra norma voluntària per una gestió ambiental responsable és la ISO 14.001, que també es basa en l'EMAS. Actualment, a Catalunya hi ha unes 140 empreses adherides, també molt poques en comparació amb el nombre d'empreses existent. I si es tenen en compte les accions que emprenen per a la conservació de la natura encara és menys, per no dir inexistent, ja que la majoria no es fan responsables de la minimització de residus, la contaminació de l'aigua o la millora de la qualitat de l'aire.

Una de les iniciatives destacades en els darrers anys (potser la més destacada) referents a la relació entre empreses i la conservació de la natura fou la Fundació Territori i Paisatge de la Caixa Catalunya, que emprengué diversos programes de reintroducció

d'espècies i compra de terrenys per a la seva conservació fins a la crisi econòmica del 2009. No hi ha gaires més experiències d'aquestes característiques a Catalunya en què una empresa assigna fons dedicats a la conservació, i no solament de manera puntual, sinó un any darrere l'altre.

En el primer *Llibre blanc de la natura*, Ramon Margalef ja es lamentava de la poca sensibilitat i predisposició que les empreses tenien envers la natura. Amb el pas dels anys, la legislació ha fet que la predisposició sigui una altra, però la sensibilitat, és a dir, la cultura de les empreses no ha canviat i encara queda molt a fer perquè incorporin la conservació del patrimoni natural en el seu *core business*. Un dels exemples significatius d'aquesta manca de sensibilitat en la conservació de la natura són les pressions que porten a terme els grups d'influència empresarials cap a la construcció de noves infraestructures viàries malgrat el perjudici que pugui causar als ecosistemes del país, com per exemple la pressió que el sector empresarial feu per a la construcció de l'eix Vic-Olot, la que està fent per a la carretera C-32, l'ampliació de ports i aeroports, la construcció del canal Segarra-Garrigues i tantes més que malgrat les lleis de conservació de la natura amb què s'està dotant el país suposen una degradació de la biodiversitat a Catalunya. Com a contrapunt destaquem que no totes tenen aquest ADN anticonservacionista. L'organització Salvem les Valls en el moment més àlgid del conflicte va elaborar una llista d'empreses adherides en contra de l'eix Vic-Olot i alguna de rellevant de la zona s'hi va apuntar.

3. SITUACIÓ ACTUAL

La situació actual de les empreses pel que fa a la conservació de la natura té aspectes positius i altres de molt millorables seguint la tendència que comentàvem de veure la natura més com una nosa que no pas com una realitat ecològica a conservar. Dels aspectes positius que diferents empreses estan emprenent actualment destaquem els següents:

Les Cartes Europees de Turisme Sostenible en la seva segona fase incorporen empreses turístiques en la conservació dels parcs naturals que estan acreditats amb la CETS, i que en el cas de Catalunya són el de la Zona Volcànica de la Garrotxa, el del Delta del Ebre, el del Montgrí-Medes i Baix Ter i el del Montseny. Són un centenar de petites empreses d'activitats locals, restauració o turisme rural que s'hi han adherit.

L'economia circular pren força des del 2015 i s'està promovent com a estratègia europea. La Comissió Europea ha adoptat un pla d'acció i el Govern de la Generalitat de Catalunya n'ha fet bandera incorporant-la en el Pacte Nacional per a la Indústria i en altres programes de govern sota el nom #CatalunyaCircular. Rep el nom d'economia circular una estratègia que té per objectiu reduir tant l'entrada dels materials com la producció de residus, tancant els cicles o fluxos econòmics i ecològics i generant poca petjada ecològica o gens. Se centra molt en els residus, l'energia (reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle) i l'aigua de què es fa ús en l'elaboració del producte i no incideix tant en la qualitat dels ecosistemes propers a les empreses o indústries, és a dir, poques vegades incorpora la conservació i millora del patrimoni natural.

Un altre programa que algunes de les empreses més grans des de fa pocs anys han incorporat en les seves memòries de balanços anuals són els informes de sostenibilitat GRI (Global Reporting Initiative); la iniciativa és d'una organització internacional independent i es tracta d'incorporar el triple resultat econòmic, ambiental i social en el balanç empresarial. A l'Estat espanyol, les grans empreses ja l'han incorporat i és de les regions europees en les quals més implantació té, tot i no haver-hi un gran nombre d'empreses adscrites.

Una altra de les iniciatives promogudes entre el Club EMAS i el Departament de Territori i Sostenibilitat és el Tandem.cat, projecte que promou la col·laboració entre empreses i entitats sense afany de lucre per desenvolupar projectes ambientals de caràcter innovador i amb valor social. Els resultats d'aquesta relació són encara pocs i dispers. En algunes accions sí que s'aconsegueixen recursos vinculats al benefici de l'empresa, com per exemple en el projecte «Vi, ratpenats i papallones»; en d'altres s'aconsegueix que les entitats col·laborin amb les empreses en accions de responsabilitat social o en obtenció de materials que l'empresa no necessita (sigui perquè són obsolets o perquè és rebuig) i així l'entitat és una peça més de l'economia circular aprofitant els residus que l'empresa genera i dels quals l'entitat pot fer ús. Fins a l'actualitat podem afirmar que no deixa de ser anecdòtic l'impacte que té en la conservació de la natura aquesta relació de *win-win*.

El mecenatge a partir de l'aportació de fons a fundacions és una de les altres iniciatives que les empreses estan duent a terme els darrers anys. En aquest camp no hi ha dades, però es pot afirmar que està en expansió als darrers anys. Per exemple, el 2016 es va implantar el premi de la Fundació Girbau, que està vinculada a una empresa de construcció de maquinària. Aquest premi aporta uns milers d'euros per ajudar les entitats que treballen per a la protecció i millora del patrimoni natural amb el compromís que la

millor manera de fer-ho és fomentar la participació de la societat i la transmissió de valors de respecte i responsabilitat envers el medi ambient. Una altra iniciativa és la Fundació Empresa i Clima, en la qual participen 65 empreses, algunes de tan destacades com Telefónica, Naturgy, Ercros, Acciona, Ferrovial, Leroy Merlin, etc. i que pretén ser el referent empresarial i multisectorial per a la mitigació i adaptació al canvi climàtic, però quasi cap dels programes que han emprès té com a objectiu la conservació de la natura a Catalunya. Hi ha altres iniciatives puntuals i esporàdiques en què les empreses aporten diners per a la conservació de la natura en forma de mecenatge i respecte a les quals actualment no està calculat l'impacte econòmic que suposen ni els resultats conservacionistes que s'obtenen, com per exemple Noel Embotits en l'elaboració del Catàleg d'Arbres amb Història de la Garrotxa.

Una altra plataforma d'adhesió de les empreses, sempre en el pla voluntari, són els Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'ONU, que en els punts 14 i 15 parlen de la conservació de la natura respecte a la flora i la fauna terrestre i aquàtica a partir de conservar i utilitzar de forma sostenible els oceans, les mars i els recursos marins per a un desenvolupament sostenible i protegir, restaurar i promoure l'ús sostenible dels ecosistemes terrestres, gestionar els boscos de manera sostenible, combatre la desertització i aturar i revertir la degradació de la terra i la pèrdua de la biodiversitat. L'entitat patronal Foment del Treball ha contractat una persona per treballar en aquests objectius, però l'adhesió de les empreses és voluntària i fins ara els resultats són escassos més enllà de paraules amb bones intencions.

I en l'àmbit estatal hi ha l'experiència Ec@acsa Reserva de Biodiversitat, que té com a objectiu que la biodiversitat i el patrimoni natural s'incorporin a la planificació de les empreses i organitzacions, ja que, en mancar d'un valor visible, sovint són intercanviats de manera inadequada, cosa que es tradueix en la seva major pèrdua i degradació. Per revertir aquesta situació, ajuden a fer que la biodiversitat i la resta dels serveis ecosistèmics siguin incorporats en els processos de presa de decisió d'empreses i organitzacions, de manera que els responsables de definir les estratègies els entenguin, els utilitzin i els gestionin adequadament. Té el suport d'ENISA, que és una empresa pública del Ministeri d'Indústria que afavoreix projectes empresarials viables, i també d'empreses financeres i energètiques. Entre els seus projectes hi ha el de mercats de medi ambient, que pretén posar en valor el patrimoni natural compensant-lo en cas de ser afectat per l'acció empresarial.

4. REPTES DE FUTUR

La complexa relació entre empresa i natura és, en la conservació del patrimoni natural, un dels camps amb més recorregut. Hem pogut comprovar que, atès que l'activitat principal de les empreses no preveu la conservació de la natura si no se les obliga o sedueix, només actuen de manera anecdòtica en aquest camp. Per aquest motiu, el repte de futur és crear lleis i normes que incentivin les empreses a implicar-se més i millor en la salvaguarda del patrimoni natural i a establir lligams, fins ara inexistents, amb la natura. Però cal ser conscients que en un sistema capitalista, en què les empreses són la unitat bàsica, per més que s'abanderi l'economia verda no és gens fàcil seduir o regular les empreses perquè tinguin en compte la conservació del patrimoni natural i per aquest motiu apuntem línies a sondejar més que accions concretes que cal abordar.

La fiscalitat ambiental a Catalunya té molt de recorregut i cal abordar-la per incentivar les bones pràctiques de les empreses. En aquest sentit, és important l'ecotaxa turística, actualment anomenada taxa turística i que es dedica sobretot a la promoció turística o millora d'infraestructures relacionades amb el turisme. Caldria que una gran part de la taxa es dediqués a la conservació dels ecosistemes terrestres i marins afectats per l'ús turístic. En els darrers anys, la reconversió d'aquesta taxa cap a la millora del medi ambient té l'oposició frontal del sector empresarial turístic. La seva implantació no fent cas del *lobby* turístic suposaria un pas important en aquest canvi cultural que cal en el món empresarial per tal de vetllar per la conservació de la natura.

L'economia circular pot esdevenir una eina per tal que les empreses incorporin la conservació de la natura, però hauria de preveure la conservació del patrimoni natural i la biodiversitat i no solament altres camps del medi ambient en les empreses turístiques, extractives, forestals, industrials... Incentivar a través de guies de bones pràctiques, beneficis fiscals a partir de descomptes de l'IAE, de l'IBI, de l'impost de societats, o recaptació amb nous impostos.

Cal establir uns límits clars als grups de pressió empresarials que fan la funció de *lobby* polític, ja que vetllen pels seus propis interessos i no pel bé comú, encara que sovint ho neguen i fan valer la creació de llocs de treball per fer creure que fan allò que no fan. Llevat de comptades excepcions, les reivindicacions d'aquests grups de pressió solen anar en contra de la conservació del patrimoni natural. Per aquest motiu caldria regular aquesta capacitat de pressió política que tenen; només cal posar com a exemple la demanda constant d'infraestructures viàries quan aquestes representen una fragmentació d'hàbitats

i una pèrdua de biodiversitat o la demanda que es controli menys la gestió forestal privada encara que afecti boscos madurs o singulars i espècies protegides, o la pressió que fan per mantenir i ampliar les estacions d'esquí que tenen un fort impacte en la biodiversitat del Pirineu, o respecte al canal Segarra-Garrigues, que ha suposat la pèrdua de mosaic agrari que comporta la desaparició de diferents espècies d'ocells i hàbitats, o la salinització del Llobregat per les mines de potassa, i què dir de la indústria agroalimentària i la seva responsabilitat en la contaminació d'aqüífers pels purins, i podríem posar un munt d'exemples en què la pressió dels grups d'interessos empresarials demana que l'interès econòmic passi per damunt de l'interès per la conservació del patrimoni natural.

Els sindicats també hi tenen la seva responsabilitat i han de ser agents de conservació com a actors socials majoritaris a Catalunya (CCOO i UGT sumen més de 250.000 afiliats) i difondre entre els seus afiliats la idea que la conservació de la natura és un benefici per als treballadors en disposar d'un medi ambient saludable. Alhora, en les seves negociacions, han d'incorporar la conservació del patrimoni natural com a responsabilitat de l'empresa i començar a crear polítiques de conservació del patrimoni natural en indrets concrets per tal que els treballadors puguin fruir-hi de la natura, com ho feren els sindicats ja durant el segle XIX.

Cal continuar amb programes com el Tandem.cat, que posa en relació les entitats del tercer sector ambiental i empreses perquè conjuntament s'impliquin en la conservació del patrimoni natural del seu territori. Aquesta relació, per tal que fructifiqui, cal que s'estableixi d'igual a igual i per aquest motiu és important que hi hagi entitats disperses per tot el territori com és el cas actual a Catalunya, però que tinguin una fortalesa organitzativa adient que actualment no tenen. A través de la custòdia del territori, de la compra de propietats o d'altres fórmules es poden implicar empreses i entitats en la millora de la biodiversitat i alhora establir confiança per a la resolució de conflictes, ja que és habitual que en la construcció d'una infraestructura les entitats i les empreses estiguin en costats oposats.

No volem acabar sense demanar que algunes de les iniciatives d'ampliació voluntària per a les empreses i que hem esmentat en aquest article, com per exemple l'acreditació d'empreses en la Carta Europea de Turisme Sostenible, haurien de tenir compensacions en les organitzacions que s'hi impliquin en àmbits com els contractes públics, els beneficis fiscals, etcètera.

5. CONCLUSIONS

Que el món empresarial transiti des d'una visió del patrimoni natural com a proveïdor de matèria primera o si més no aliena a les empreses cap a comprendre que és un servei ecosistèmic que beneficia tota la societat i que cal conservar-lo, només serà possible a partir d'un canvi cultural en el sector. Aquest canvi és molt complex, com hem pogut desgranar al llarg d'aquest article, ja que la majoria de les empreses estan localitzades als antípodes de la conservació, i aquesta no es troba en el seu *core business*, i les que se'n preocupen ho fan d'una manera anecdòtica a partir dels seus plans de responsabilitat social o com a relacions públiques. Cal fer entendre mitjançant la fiscalitat, incentivant o penalitzant, que la conservació de la natura també forma part del futur empresarial, ja que la pèrdua de biodiversitat afecta negativament la salut i, per tant, la capacitat de producció a llarg termini. També es destrueix una oportunitat de negoci futur, sigui com a servei ecosistèmic o com a font d'obtenció de recursos si es fa a partir d'una explotació sostenible. L'economia circular és una via, però cal que aquestes iniciatives no siguin voluntàries, sinó obligades, per tal que hi hagi un canvi d'escala en la seva aplicació.

I cal fer esment dels objectius per al desenvolupament sostenible que marca l'ONU per assolir l'any 2030, dos dels quals, el 14 i 15, fan referència a la conservació de la biodiversitat i dels ecosistemes. Si fem cas de l'ONU, cal que aquest canvi cultural arribi abans de deu anys i tal com està plantejat el sistema se'ns fa difícil, si no impossible, que amb les dinàmiques actuals s'assoleixi. No és coherent l'adhesió als ODS i la reivindicació de projectes per part de les empreses que van en sentit contrari, com l'ampliació de certes estacions d'esquí, la urbanització per a la construcció de segones residències en el litoral, la construcció de noves carreteres en espais d'interès natural, demanar un creixement del turisme que provoca més contaminació i ocupació del territori o mantenir una indústria agroalimentària que a través de la ramaderia intensiva genera impactes ecològics greus, i podríem posar molts més casos d'aquestes incoherències. Com comentàvem prèviament, en el primer *Llibre blanc de la natura* esmentava Margalef respecte a les empreses en les quals el poc positiu que hi ha és una presa de consciència més que de bones pràctiques. Cinquanta anys més tard estem igual i és que el canvi cultural en el sector empresarial i industrial és poc i perquè hi sigui calen canvis en la manera de fer dels darrers cinquanta anys.

6. BIBLIOGRAFIA

- Carta Europea de Turismo Sostenible*. Madrid: Europarc España.
<<http://www.redeuroparc.org/actividades/carta-europea-turismo-sostenible>>.
- Catalunya Circular: Observatori d'Economia Circular. Barcelona.
<http://mediambient.gencat.cat/ca/05_ambits_dactuacio/empresa_i_produccio_sostenible/economia_verda/catalunya_circular>.
- EMAS. Generalitat de Catalunya.
<http://mediambient.gencat.cat/ca/05_ambits_dactuacio/empresa_i_produccio_sostenible/sistemes_de_gestio/sistemes_de_gestio_ambiental_iso_14001_i_emas/emas>.
- Global Reporting Initiative. <<https://www.globalreporting.org/Pages/default.aspx>>.
- PLANAGUMÀ, L. (2017). «Conflictes socioambientals a Catalunya: passat i present». Barcelona: Alba Sud. <<http://www.albasud.org/blog/ca/994/conflictessocioambientals-a-catalunya-passat-i-present>>.
- Propuestas de fiscalidad ambiental: avanzando hacia un mundo más justo y sostenible* (2019). Madrid. <https://es.greenpeace.org/es/wp-content/uploads/sites/3/2019/01/RESUMEN-EJECUTIVO-PROPUESTAS-DE-FISCALIDAD-AMBIENTAL-ONG_ENERO-2019.pdf>.
- Tandem.cat. <<https://tandem.cat/>>.